

Pel Dr. F. BASCOMPTE LAKANAL

Consells mèdics «de secà»
d'un savi... com molts n'hi ha.

—Què tal, senyor Fortuny! Quant temps sense veure'ns! I doncs, què diu de bo?

—Dispensi... Ah, sí! El senyor Verdaguer! Amb la boina no el coneixia.

—Jo bé l'he conegut. I això que amb aquestes ulleres negres que gasta, està bastant diferent. Que potser té mal d'ulls?

—No, senyor, no. Les porto... perquè sí. Fa uns dies, la dona, tot fent dissabte de casa, les va trobar en un recó de calaixera. Per cert que eren de la meua sogra, és un dir-li a vostè. Però vaig pensar: tanmateix, tancades no rendeixen cap utilitat; val més que les porti's. Està clar que tot ho veig fosc, però, mai diria què he reparat?

—No ho sé, pobre de mi.

—Que des que porto les ulleres, tothom em respecta més. I, a més: en els temps que corren, cal modificar un xic la fesomia, no li sembla?

—Vostè hi toca, senyor Fortuny. Bonica manera de conciliar la teoria del **rendiment sistemàtic**...

—Amb les conveniències socials.

—I amb la meritòria acció de retre un homenatge pòstum a la sogra.

—No es pensi, ja em va costar, per això, de decidir-me a posar-me-les. Però davant la negativa de la dona en utilitzar-les, per temor a perpetrar un atemptat contra l'estètica, digui'm, quin remei em tocava?

—Trobo que ha fet molt santament.

—Oh!, i una altra cosa. Amb les ulleres noto una gran millora del maldecap.

—Té maldecap?

—Uí, ja fa temps! Una espècie de **migranya crònica**, que jo ja me la sé portar, per això.

—I no ho ha dit al metge?

—I què m'hi farà el metge? Oh!, i després, en bona època ens trobem per enredar-nos amb **matasanos!**

—Sap que és més **clarivident** del que jo em pensava, senyor Fortuny?

—Un pobre fabricant (o ex-fabricant) de capses de carlò, no es pot comparar amb un advocat de la talla de vostè, senyor Verdaguer. Encara em recordo de la defensa que va fer d'aquella castanyera de la Portaferri-sa, cantonada al carrer d'en Roca.

—No sé qui vol dir.

—Sí, home. Aquella que va tirar al foc uns guants blancs de cabritilla que duia una llevadora de Gràcia, que trobava les castanyes «recremades».

—I els moniatos «poc dolços». Ara **em recorda**. Aquella Ursula Martínez era una **defectista** impenitent. Adhuc no trobava mai cap criatura perfecta. Les raons que tenia amb els progenitors, legítims i il·ligítims!

—Devia ser **neurastènica**.

—Però sempre tenia gana.

—Doncs, tornant-hi; el meu maldecap el tinc ben estudiat. Sap quin és el meu millor remei? Força teca.

Es qüestió de **debilitat**. M'he trobat moltes vegades amb un maldecap horrorós, posar-me a menjar i passar-me tot seguit. Al matí, quan em llevo, és quan en tinc més. Tota la nit sense prendre res, no fa gens estrany.

—I vol dir que no li passaria fent exercici?

—No, senyor, no. Donant una volta per la **manzana**, en tinc ben bé prou. Ja em conec la naturalesa, jo. A més, si camino gaire m'acaloro i no em convenen les **congessions**. A part que el dolor no em deixa bellugar massa.

—**Achaques de los años**, senyor Fortuny. «Caldera vella, bony o forat». Veu? Jo també tragino dues xacres, **la tensió i la pròstata**, però faig com vostè, fora metges! La Irene, la meua neboda, em va acompanyar a casa del doctor Fontbernat, que em va escursar la ració de mala manera i **per postres**, encara em volia facturar a un metge **carnisser** perquè m'operessin, el gran brètol!

—I es va deixar entabanar?

—Que és cas! Jo ja sé el que tinc. El «diagnòstic», senyor meu; heus aquí la **pedra filosofal** del cas clínic. El tractament és un afer circumstancial, secundari, subtil i que moltes vegades falla. Riqui-se'n de la «terapèutica».

—De la **tera** què?

—De la «terapèutica». Quan anava a l'Ateneu ja em va vagar de «fullejar» la major part de llibres de medicina i si no em vaig convencer que la «terapèutica» es un **mita**, poc se'n va faltar. Sóc fatalista, progressista i nihilista.

—Ja em torna el maldecap. Es un fàstic! I això que no fa gaire he menjat.

—No s'apuri, home, no s'apuri. Té raó. Aquesta vegada vull ser jo el seu metge. On ets, flasconet? Ah, sí! Quina oportunitat! És **fantàstic!**

—Què és aquesta potinga?

—Miri, me l'acaba de regalar en Renom, aquell apotecari de Sarrià. Cabalment he anat a demanar-li un **anticipo** pel plet d'unes cases que té a Vallcarca i m'ha lliurat el seu famós **Cefalol Renom**: fixi's en el prospecte: «**Específic infalible para toda clase de dolores. Cura el dolor de cabeza en cinco minutos. Nunca perjudica. Probado y os convenceréis.**»

—Sempre es troba alguna persona generosa. Quant li agraeixo, senyor Verdaguer! De totes maneres, primer menjaré alguna cosa i si el maldecap no em passa, prendré el **Cefalol**. I que si em va bè, el recomanaré de valent.

—I jo li faré un certificat amb la firma de vostè, acreditant la seva curació. I el portaran els diaris!!!

Oh, que contenta que es posarà la Salvadora! A les nostres velleses!

—I en Renom li pagarà el certificat **estupendament**.

—Ja farem un dinar de germanor.

—Estigui bo i **a lo dicho!**

—Conservar-s'hi, senyor Verdaguer... i mil gràcies!